

mert kibékíti az ellenfeleket, elsímítja az ellentéteket ember és ember között és egyesít mindenkit a szeretet szent jegyében.

A fehér hóhelyek is, amelyek Karácsony napján elborítják a falvak, városok házait, utcáit, ezüstbe öltöztetik a fákat, szinte jelképesen mutatják a karácsonyi lélek csillogó tisztaságát, amely fehér és makulátlan, mint a frissen hullott hóhely.

Mennyből az angyal...

(Petróczi Katalin.)

KARÁCSONYKOR.

Oly szép ma minden, minden itt a földön!
Ma templom lett a ház, kaszárnya, börtön.
Emberszemekben gyertyaláng lobog,
Kik tegnap sírtak, fáztak:
Ma Égre néznek s ők is boldogok.

Oly szép ma minden! — akármerre nézek,
Karácsonyest van... szívek összeférnek.
Nem bántja egymást magyar és magyar,
Ma hull a hó, a Menny virága,
Mi minden lelket tisztaság takar.

Oly szép ma minden! — átérzett az ének,
Karácsonyfákon gyertyalángok égnek.
Ma fényt lehelnek mind az ablakok,
S hordják a drága kincseket
A könnyet törülő gazdag angyalok!

Oly szép ma minden, minden itt e földön!
Ma templom lett a ház, kaszárnya, börtön.
Gyönyörködöm és messze gondolok:
Egymást ha mindig így szeretnénk,
Erősek lennénk s mindig boldogok!

(Móra László.)

A szegény asszony boldog karácsonya.

Karácsony szent estéje van. A hó nagy pelyhekben hullott a már fehér lepellel borított földre. A szél erősen tombolt és meg-megzörgette az erdő szélén álló, düledező viskó ajtaját. A viskó lakói — egy özvegyasszony és három gyermeke — reszketve bújtak össze a kályha mellett. Pedig a kályhában napok óta nem égett már a tűz. Nem volt senki, aki ebben az istenverte hidegben kiment volna, hogy egy kis rózsét szedjen. — A mély csendet a legkisebb síró, könnyörgő szava verte fel.

— Édesanyám, éhes vagyok... Kérek szépen egy kis enivalót, hiszen ma karácsony este van.

Az édesanya kisírt szemében megjelent egy újabb gyöngyszeme a szomorúságnak s lefutott a munkától agyonráncolt aszott kezekre. Lassan felállt a korhadt székről. Eszelősen nézett körül, aztán megsímogatta homlokát, mintha valamit elsímitott volna odabent, aztán megszólalt:

— Igaz... Ma van karácsony szent estéje...

Hirtelen lehajolt, megcsókolta a kérő kis gyermeket, a többi is és így szólott elmenőben:

— Bemegyek a faluba s elhozom nektek a Jézuska ajándékát... Biztosan nem tudott ide kijönni... a nagy hófúvás-ban...

Ezen aztán eljátszadoztak, míg végre elnyomta őket az álom ott, összebújva.

A szegény asszony pedig nyakába vette a világot. Szaladt, szaladt, hogy minél előbb céljához érjen és ha kell, a föld alól is szerezzen valami ennivalót éhező kicsinyeinek. Rohant, nem figyelt semerre, csak befelé évdődött, mitévő legyen.

Egy széltől kicsavart fa feküdt előtte, hóval letakarván. Nem nézett maga elé, csak ment, mint akit űznek...

Egy nagy huppanás! s a szegény özvegyasszony hatalmas nyilalást érzett agyán. Elsötétült előtte a világ, elvágódik a puha havon.

Még mintha féleszméletnél volna, valami azt súgja neki, álljon fel, rohanjon tovább, de aztán összecszik a puha hóban.

A sűrű pelyhek lassan hűvös, dermedt álmot csókoltak égő szemeire... álmot, amelyből nincsen többé ébredés...

Az útkanyarodásnál hirtelen vidám csilingelés hallatszott. Pompás szán siklott a szűz havon. Szilaj lovak röpitették utasukat a vendégváró karácsonyestre. A lovak azonban hirtelen megtorpantak s a kocsis ijedten ugrott le a szánról. Közelebb lépett a hóval már belepert testhez, akkor látta, hogy egy öregasszony fekszik alétlan a hóban. Erre már az utas is lehuppant a szánból, kihámozta magát a drága bundából és látva az eszméletét vesztett asszonyt, kulacsából valami erős italt tartott szája elé, azzal élesztgette. A dermedtség lassan-lassan félengedett. Végre felnyitotta szemeit s egy nagy sóhaj hagyta el a száját.

— Mi az nénikém, talán valami baja lett hirtelen, hogy itt esett össze az úton? — kérdezte az úr.

— A gyermekeim... Jézuska... ajándékáért akartam... szaladni... de... elestem... ebben a nagy fatönkben...

— Hát merre lakik, jóasszony? Hazaviszem. — Szólt az utas s látszott, hogy magának is jól esik, hogy valakivel most, karácsony estéjén jót tehet.

A szegény asszony megmutatta az utat. Felültek mindketten a szánra s a lovak víg táncba kezdtek a frissen esett havon. Mintha ők is érezték volna a szent este közelségét.

Végre hazaértek. A gyerekeket már álomban találták.

Csak a legkisebbik feje fordult félre s motyogta még egyre elhalóbban:

— A kis Jézuska... aján... dékát... nem... bírta... elhozni... a... nagy... hóban...

— Jó asszony, hát maga itt merte hagyni ezeket az ártatlan gyermekeket? — kérdezte riadtan az utas.

* — Mit csináljak, ha enni kértek az ártatlanok... valamit csak tennem kellett...

Az anya önfeledten borult gyermekeire, símogatta, csókolgatta őket s nem is vette észre, hogy az utas eltűnt a szobából.

Nemsokára ismét megállt a szánkó a ház előtt, megrakva hatalmas rőzsecsomóval és ezernyi csomaggal.

A kályha csakhamar áttüzesedett s úgy dúdolt víg nótát a kis szobában. Az édesanya pedig hozzáfogott a csomagok kibontásához. Az egyikben gyönyörűen feldíszített karácsonyfácskát talált, rajta apró gyertyácskákkal, arany-, ezüstszálakkal, aranydióval, cukorkákkal... A csomagok meleg ruhákat, cipőket, gazdag ünnepi lakomát rejtegettek magukban.

Mikor mindennel elkészültek, letérdeltek a karácsonyfa elé és úgy adtak hálát a Jézuskának, aki még hófúvásban sem feledkezett meg azokon, akik bíztak Benne.

(Domonkos Enikő után.)

SZEGÉNYEK KARÁCSONYA.

Ez a csillogó fa, ez a tündérálom
 Megint megjelent ma a szegény világon.
 Fényt, meleget hozott s drága illat árját,
 És halljuk suhogni az angyalkák szárnyát...
 Csillagos mennyország drága szép világa
 Adta meleg csókját a karácsonyfára,
 Hogy szíveket vigyen szent, tündöklő fénye
 A tiszta örömök virágos kertjébe.

De e gyönyörű fa nem ment minden házba,
 Sok kicsi gyermekszív de hiába várta —
 Ezerszámra sírtak a sóhajok érte,
 S mégis, gazdag fénnel kevés házhoz tért be...
 O, hát az angyalkák különbséget tesznek:
 Utat a gazdagok hajlékába vesznek,
 És a szegényeknek elkerülik házát,
 Nem vigasztalják meg a nyomorgó árvát?

Ó, az angyalszívek nem ily kegyetlenek,
 Hisz az égi Gyermekek értük született meg.
 Értük, kik szegényen, búsan, árván állnak
 Tüskével teleszórt útján a világnak.